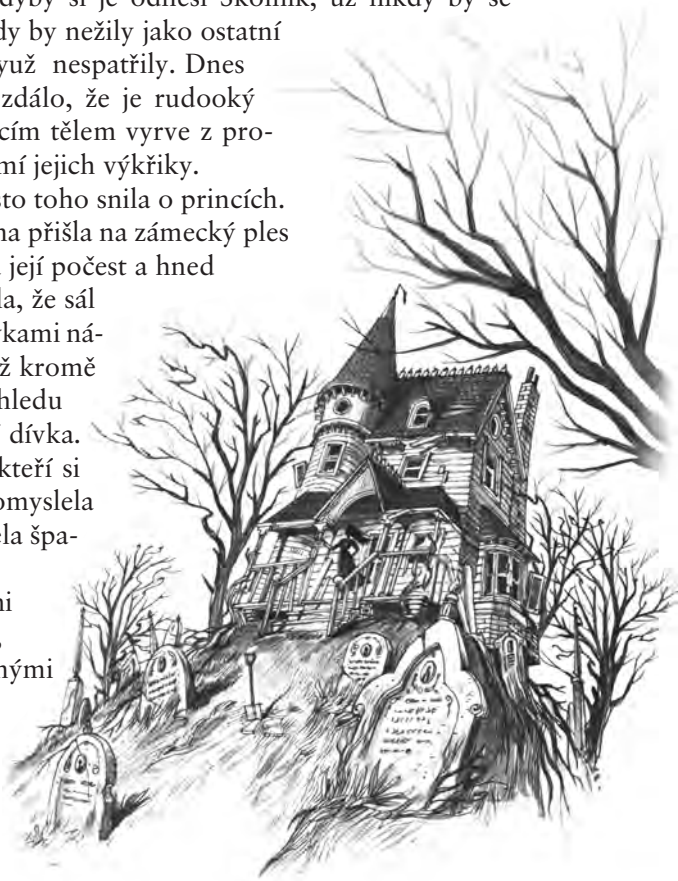

Princezna a čarodějnice

Sofie čekala celý život na to, až ji unesou. Ale dnes v noci se i jiné děti v Gavaldonu vrtělyne klidně v postelích. Kdyby si je odnesl Školník, už nikdy by se nevrátily. Nikdy by nežily jako ostatní a ani rodinu byuž nespatriily. Dnes v noci se jim zdálo, že je rudooký zloděj se zvířecím tělem vyrve z prostěradel a utlumí jejich výkřiky.

Sofie ale místo toho snila o princích.

Ve snu zrovna přišla na zámecký ples uspořádaný na její počest a hned u vchodu viděla, že sál je naplněn stovkami nápadníků, i když kromě ní nebyla v dohledu ani jedna další dívka. Poprvé kluci, kteří si mě zaslouží, pomyslela si, když vcházela špalírem mladých mužů s hustými zářivými vlasy, svaly vyřýsovanými

pod košilí a opálenou jemnou kůží. Krásní a pozorní, jak mohou být jen princové. Ale přesně v momentě, kdysi vyhlédla jednoho, který ostatní ještě převyšoval, chlapce se zářivými modrými očima a nadpřirozeně světlými vlasy, takového, se kterým bymo hla žít šťastně až do smrti... prorazilo zdi jejího pokoje kladivo a rozbilo obraz princů na stěpy.

Sofie otevřela oči do jasného rána. Kladivo bylo skutečné, princové ne.

„Tati, když nemám devět hodin spánku, napuchají mi oči.“

„Všichni si šuškájí, že letos si odnesou právě tebe,“ odpověděl otec, zatímco zatloukal okno neforemnou dřevěnou deskou, kterou pokrývaly zámky, bodáky a hřebíky.

„Prý bych ti měl ostříhat vlasy a zamazat obličej, jako bych těm pohádkářským žvástům věřil. Ale dneska večer se sem nedostane ani myš, to ti garantuju.“ Místo vykřičníku posadil na konec věty oh lušující bouchnutí kladivem.

Sofie si zacpala uši a zamračila se na svoje, ještě před chvílí hezké okno, které teď vypadalo jako okno do čarodějnického doupěte. „Zámky. Proč na ně ještě nikdo nepomyslel?“

„Nevím, proč si všichni myslí, že zmizíš zrovna ty,“ řekl otec. Stříbrné vlasy se mu leskly potem. „Pokud chce ten jejich školník dobrou holku, vezme si Gunildinu dceru.“

Sofie znervózněla. „Bellu?“

„Jo, je to úžasný dítě,“ odpověděl, „nosí svému otci do mlýna obědya zbytkydáv a té chudé šašeně, co bydlí na náměstí.“

Sofie slyšela v otcově hlase výčitku. Ona sama mu ještě nikdy nic pořádného neuvařila, dokonce ani po smrti matky. Samozřejmě pro to měla své důvody (o lej a kouř byjí ucpaly póry), ale věděla, že tátu to mrzí. Což ovšem neznamenalo, že by musel být o hladu. Sofie s ním sdílela svoji oblíbenou stravu: pyré z řepy, dušenou brokolici, vařený chřest nebo špenát na páře. Její otec se nenafoekl do kulatosti balónku jako Bellin táta právě proto, že Sofie mu žádné domácí dušené jehněčí ani sýrové nákypy nenosila. Pokud šlo o tu starou bábu z náměstí, i když tvrdila, že má hlad, byla vlastně tlustá. A pokud za to

mohla Bella, tak to rozhodně nebylo prokázané dobro, ale nejhorší poťouchlost.

Sofie otci oplatila úsměv. „Přesně jak jsi říkal. Všecko jsou to žvásty.“ Vyskočila z postele a s prásknutím za sebou zavřela dveře od koupelny.

V zrcadle si důkladně prohlížela svůj obličej. Drsné probuzení si vybralo svou daň, takže její zlatavé vlasy, dlouhé až do pasu, postrádaly obvyklý lesk. Její jadeitově zelené oči vypadaly unaveně a plné, svůdné rty jí malinko vyschly. I zář její smetanově broskvové pleti pohasla. *Ale pořád jsem princezna*, pomyslela si. Sofiin otec výjimečnost své dcery nevnímal, na rozdíl od Sofiinyma tky. Než vydechla naposled, řekla ještě: „Tyjsi, Sofie, příliš krásná pro tenhle svět.“ Potom její matka odešla na lepší místo a Sofie teď půjde takyně kam, kde se jí bude líbit víc.

Dnes v noci ji jistě unesou do lesa. Dnes v noci jí začne nový život. Dnes začne žít svou pohádku.

Takže teď na to takypot řebuje vypadat.

Pro začátek si vetřela do kůže rybí jikry, které sice páchly jako špinavé nohy, ale výborně čistily pleť. Potom si do pokožkyvm asírovala dýňový protlak propraný kozím mlékem a nakonec si udělala masku z melounu a žloutku z želvích vajec. Když čekala, až jí maska zaschne, listovala si v pohádkové knize a usrkávala u toho okurkovou šťávu pro pokožku jemnou jako ranní rosa. V knize našla svou oblíbenou pasáž o zlé čarodějnici, kterou zavřou do sudu pobitého hřebíky a pustí dolů ze svahu, až z ní zbyde jen náramek z chlapec-kých kostí. Sofie chvíli na obrázek náramku zírala, ale potom její myšlenky sklouzly zpět k okurkám. V lese asi žádné okurky nerostou? A když rostou, co když je všechny spotřebovaly ostatní princezny? Život bez okurek? To by se scvrkla, chřadla a...

Suché plátky lounu spadly na otevřenou knihu. Otočila se zpět k zrcadlu a uviděla své starostmi krabaté obočí. Nejdřív přerušovaný spánek a teď ještě vrásky. Pokud to tak půjde dál,

bude z ní do odpoledne hnusná stará bába. Povolila svaly v obličejí a zahнала další myšlenky na zeleninu.

Pokud jde o zbytek Sofiina kosmetického kolečka, jeho popis bybez potíží mohl naplnit celou knihu. Postačí tak, když prozradím, že používala ještě husí brka, nakládané brambory, koňská kopyta, pastu z kešů ořechů a lahvičku kravské krve. O dvě hodinystr ávené přísnými zkrášlovacími procedurami později vyšla z domu v nadýchaných růžových šatech, na křišťálových podpatcích a s vlasysple tenými do bezchybného copu. Měla už jen jeden poslední den do příchodu Školníka a plánovala využít každé vteřiny na to, aby mu připomněla, že to ona má být unesena, a ne Bella, Tabitha, Sabrina či jiná podvodnice.

Sofiina nejlepší kamarádka bydlela na hřbitově. Vzhledem k Sofiině odporu ke všemu temnému, šedivému a spoře osvětlenému, byse dalo čekat, že Sofie bude zvat svou kamarádku k sobě domů, nebo si prostě najde jinou přítelkyni. Místo toho ale tento týden každý den stoupala k domu na vrcholu Hrobového vršku a dávala si pozor, abyse u toho stále usmívala, neboť to bylo přece podstatou dobrého skutku.

Abyse tam vůbec dostala, musela od zářivých domků u jezera se zelenými okapya sluncem vybělenými věžičkami ujt dobrou míli směrem k ponurému kraji lesa. Uličkami se ozývalo bušení kladiv otců, kteří zatloukali dveře, zatímco matky vycpávaly strašáky do zelí a děti seděly na zápraží s nosy za-bořenými v pohádkových knihách. Na tom posledním byne - bylo nic zvláštního, protože gavalonské děti toho kromě četbypo hádek mnoho nepodnikaly. Ale dnes Sofii neušly jejich divoké, šílené oči hltající stránky, jako by na tom závisel jejich život. Ještě před čtyřmi lety by se i ona snažila stejně zoufale zjistit, jak se kletbě vyhnout, ale tehdy na ní ještě nebyla řada. Školník si bral jen ty, kteří dovršili dvanáctý rok života, protože v ten moment přestávali být malými dětmi.

TeG to čekalo i na Sofii.

Jak se tak vlekla s piknikovým košem nahoru na Hrobový vršek, rozbolela ji stehna. Snad jí z toho věčného šplhání nezsililyno hy? Všechny hádkové princeznymělyty samé dokonalé rozměrya tlustá stehna mezi ně nepatřila, podobně jako orlí nos nebo velká chodidla. Abyzah nala úzkost, rozptýlovala se výčtem svých dobrých skutků z předchozího dne. Zaprvé, nakrmila husyna jezeře směsí pórku a čočky (ted ypří - rodním projímadlem, které mělo vyrovnat sýr, který husám házelymē ně uhlazené děti). Zadruhé, darovala domácí pleťovou vodu z citrónového dřeva městskému sirotčinci, protože – jak tvrdila zmatenému patronovi sirotčince – „správná péče o pleť je ten nejlepší dobrý skutek ze všech“. Nakonec ještě pověsila na záchod u kostela zrcadlo, abyse lidé před návratem do lavic mohli upravit a vypadali k světu. Stačí to ale? Dá se to srovnat s pečením domácích koláčů a krmením starých žebraček? Její myšlenky se nervózně přesunuly zpět k okurkám. Možná bysi s sebou do lesa mohla vzít vlastní zásoby. Na balení měla do setmění ještě spoustu času. Ale neváží okurkymoc ? Jestlipak škola pošle i nějaké nosiče? Možná že kdyby z těch okurek vymáčkala šťávu...

„Kam máš namířeno?“

Sofie se otočila. Radleys vybledle zrzavou kšticí jí zablýskal na pozdrav obrovským předkusem. Sice bydlel pěkně daleko od Hrobového vršku, ale Sofie ho měla v jednom kuse v patách.

„Jdu za kamarádkou,“ odpověděla.

„Cože? Tyse bavíš s tou čarodějnicí?“ divil se Radley.

„Není to čarodějnice.“

„Nemá kamarády je divná. Takže musí být čarodějnice.“

Sofie se zdržela komentáře o tom, že to bymuse l být čarodějnicí i sám Radley. Místo toho se na něj usmála, aby mu dala najevo, že mu prokazuje dobrý skutek už jen tím, že trpí jeho přítomnost.

„Školník si ji vezme do Školyzla,“ řekl, „a pak budeš potřebovat novou kamarádku.“

„Školník si bere dvě děti,“ procedila Sofie skrz sevřené čelisti.

„Jo, ale ta druhá bude Bella. Nikdo se nehodí víc než Bella.“ Sofiin úsměv se vypařil.

„Potom budu tvůj nový kamarád já,“ řekl Radley.

„Momentálně mám přátel dost,“ odsekla Sofie.

Radleyzrud l jako malina. „Jo, jasně. Já jenom myslel, že...“ vykotkal ještě a vzal do zaječích jako spráskaný pes.

Sofie sledovala, jak jeho rozčuchané vrabčí hnízdo mizí pod kopcem. *Ale ne, teď sis to pěkně polepila*, pomyslela si. Měsíce dobrých skutků a křečovitých úsměvů a teď to všechno pokazila. A jenom kvůli zakrslému Radleymu. Proč ho prostě jednou nemohla potěšit a jednoduše odpovědět: „Bude mi ctí mít tě za kamaráda!“ Darovala bytom u hlupáčkovi krásný moment, ke kterému byse on ještě léta vracel. Věděla, že by to bylo rozumné, protože Školník ji jistě bude posuzovat stejně přísně jako Mikuláš pátého prosince, ale ona si prostě nemohla pomoci. Byla krásná a Radley ošklivý. Jenom skutečný zlosyn bymu dával falešné naděje a Sofie doufala, že Školník to pochopí.

Sofie otevřela rezavou hřbitovní bránu a cítila, jak se jí ostřice zařezává do lýtek. Mechem porostlé náhrobky, nahodile rozeseťé po kopci, vyčnívaly zpoza navátých dun mrtvého listí jako zubyvidlice k. Sofie se protahovala mezi temnými hroby a hnjícími větvemi, ale nikdysi nezapomněla všímat, ve které řadě přesně je. Na hrob své matkyse nepodívala ani o pohřbu a nehodlala s tím teď začínat. Když procházela šestou řadou, nemohla odtrhnout oči od smuteční břízy přitom přemýšlela, kde asi bude další den ve stejnou dobu.

Uprostřed nejhustší řadyhro bů stál dům s adresou Hrobový vršek 1. Na rozdíl od domků dole u jezera tu nebyly patrné žádné známkyop evňování dveří, ale i bez nich to místo dvakrát k návštěvě nevybízelo. Schody na přední verandu zářily plesnivou zelení. Uschlé větve smutečních bříz a různé popínavé rostlinyse vinuly jako červi okolo tmavého dřeva a ostrá

střecha, černá a chatrná, se tyčila nad hřbitovem jako ježibabí klobouk.

Když Sofie pomalu stoupala po rozvrzaných schodech na verandu, snažila se nevnímat všudypřítomnou směsici pachů, ve které jasně rozlišila česnek a mokrou kočku. Odvrátila oči od bezhlavých ptačích tělíček poválených okolo, která mělo bezpochyby na svědomí zmíněné zvíře.

Zaklepala na dveře a připravila se na hádku.

„Jdi pryč,“ ozvalo se z útrobu domu chraplavě.

„Takhle se s nejlepší kamarádkou ale nemluví,“ uklidňovala hlas zevnitř Sofie.

„Tynejsi moje nejlepší kamarádka.“

„A kdo teda?“ zeptala se Sofie a uvažovala, jestli snad Bella nebyla rychlejší a nedostala se až na Hrobový vršek.

„Po tom ti nic není.“

Sofie se zhluboka nadechla. Už nechtěla další polízanici jako s Radleym. „Ale Agáto, včera jsme se přece tak dobře bavily. Myslela jsem, že dneska bychom mohly zas.“

„Nabarvilas mi vlasyna oranžovo!“

„Ale pak jsme to spravily, ne?“

„Pořád na mně jenom testuješ tysvo je krémya vodičky, abys viděla, jestli fungujou.“

„Nejsou snad přátelé od toho, abysi pomáhali?“ nadhodila Sofie.

„Nikdyneb udu tak krásná jako ty!“

Sofie přemýšlela, co hezkého by Agá tě řekla, ale trvalo jí to příliš dlouho. Z domu uslyšela vzdalující se šoupání kroků.

„Ale to neznamená, že nemůžeme být přítelkyně!“ zavolala Sofie za Agátou.

Známá kočka, celá lysá a vrásčitá, stála na druhém konci verandya zlověstně na Sofii vrčela. Sofie skočila ke dveřím. „Přinesla jsem sušenky!“

Krokyse zastavily. „Opravdický, nebo tytvo je?“

Sofie ustoupila o krok zpátky, když se kolem ní proplížila lysá kočka. „Nadýchané a máslové, jak je máš ráda!“

Kočka zasyčela.

„Agáto, pusCmě dovnitř.“

„Zase budeš říkat, že smrdím.“

„Nesmrdíš.“

„Tak proč jsi to minule řekla?“

„Protože minule jsi smrděla. Agáto, ta tvoje kočka prská...“

„Možná cítí postranní úmysly.“

Kočka vytáhla drápy.

„Agáto, otevři tydve ře, prosím.“

Sofie zaječela, když jí kočka skočila do tváře. Něčí ruka vklouzla mezi Sofii a zvíře a setřásla kočku dolů.

Sofie zvedla oči.

„Kmotříčce došli všichni ptáci,“ řekla Agáta.

Její odporná kupole havraních vlasů vypadala, jako by ji nřetřeli olejem. Na sobě měla obrovské černé šatybez tvaré jako pytel od brambor, ale ani ony nedokázaly zakrýt nezdravě bledou kůži a vyčnívající kosti. Z vyhublé tváře jí vystupovaly jen dvě hmyzí oči.

„Myslela jsem, že bychom se třeba mohly projít,“ navrhla Sofie.

Agáta se opřela o dveře. „Ještě pořád se snažím zjistit, proč se se mnou kamarádíš.“

„Protože seš hodná a je s tebou legrace,“ řekla Sofie.

„Ale moje máma tvrdí, že jsem zahořklá a protivná,“ řekla Agáta, „takže jedna z vás lže.“

Natáhla se k Sofiiinu koši s jídlem, odrhnula ubrousek a objevila vyschlé sušenky z otrub, ve kterých nebyl másla ani gram. Agáta zpražila Sofii zdrcujícím pohledem a stáhla se zpět do domu.

„Takže na procházku nepůjdem?“ nevzdala to Sofie.

Agáta už už zavírala dveře, když vtom si všimla Sofiina schlíplého výrazu. Jako bys e Sofie těšila na procházku stejně jako Agáta.

„Tak ale jen na chvílku.“ Agáta proklopýtala kolem Sofie.

„Ale pokud zase řekneš něco domýšlivého, nafoukaného nebo plytkého, pošlu na tebe Kmotříčku a ta tě odsud vyprovodí.“

Sofie se rozběhla za ní. „To ale nemůžu říct ani slovo!“

Po čtyřech letech přišla obávaná jedenáctá noc jedenáctého měsíce. V odpoledním slunci to na rynku hučelo jako v úle a všichni se připravovali na příchod Školníka. Muži si brousili meče, nastražili pasti a rozdělovali noční hlídky, zatímco matky se naly své děti do chumlu a začaly na nich pilně pracovat. Hezkým dětem ostříhaly vlasy, začernily zuby a šaty roztrhaly ačárý. Ty ošklivé zase vydrhly do čista, ovinuly barevnými látkami a ověšely záv oji. Hodné děti matky prosily, aby nadávaly nebo byly sourozence, zatímco zlobivci byli podpláceni, aby se modlili v kostele, a všichni ostatní mezitím sborem zpívali hymnu městečka: „Průměrným budiž pozhánáno.“

Strach se nafoukl do nakažlivého mlžného oblaku. V temné uličce si rezník s kovářem vyměňovali pohádkové knihy, aby v nich našli rady, jak zachránit své syny. Pod křivou věží s hodinami si dvě sestry sepisovaly seznam jmen zlých bytostí a padouchů ve snaze přijít na nějaké souvislosti. Skupina chlapců se spoutala řetězem, několik dívek se schovalo na střeše školy a dítě v masce vyskočilo z křoví na svou mámu, čímž si vysloužilo výprask přímo na místě. Připojila se dokonce i stará žebračka. Poskakovala kolem skomírajícího ohýnku a krákala: „Spalte pohádky! Do ohně s nimi!“ Ale nikdo ji neposlouchal a žádné knihy se oheň ani nedotkl.

Agáta nevěřicně zírala. „Jak může celé město věřit pohádkám?“

„Protože je to všechno pravda.“

Agáta se zastavila. „Snad nevěříš, že ta stará legenda je pravdivá?“

„Jasně že věřím,“ odpověděla Sofie.

„Tysi opravdu myslíš, že Školník unese dvě děti, vezme je do školy, kde se jedno bude učit dobrému a druhé zlému, a potom půjdou ze školy ro vnu do *pohádky*?“

„Ano, tak nějak to bude.“

„Až někde uvidíš pec, tak mi řekni.“

„Proč?“

„Abych si tam mohla strčit hlavu. A co přesně si myslíš, že se v takové škole učí?“

„No, ve Škole dobra učí klukya holky, jako jsem já, jak se stát hrdinya princeznami, jak spravedlivě vládnout a jak spolu žít šťastně až do smrti,“ řekla Sofie.

„A ve Škole zla se učí, jak být zlou čarodějnici nebo hrbatým skřetem a jak někoho proklít.“

„Proklít?“ rozesmála se Agáta chrčivě, „to si vymyslel kdo? Čtyřletej špunt?“

„Agáto, důkaz najdeš v pohádkových knížkách. Vidělas přece, že některé postavyna ilustracích chybí. Honza, Růženka, Locika – ti všichni už mají svůj vlastní příběh.“

„Neviděla jsem nic, protože takové hlouposti *nečtu*.“

„Tak proč jich máš u postele celý stoh?“

Agáta se zamračila. „Hele, kdo říká, že tykn ihyjsou podle skutečnosti? Možná si z nás dělají knihkupci legraci. Nebo jenom Starší nechtějí, abyse děti potloukaly samypo lese. AC už je to, co je to, určitě to nemá nic do činění se Školníkem, a už vůbec nejde o žádný zaklínadla!“

„Ale kdo teda unáší tydět i?“

„Nikdo. Každé čtyři roky se nějací dva pitomečkové vydají sami do lesa, abyvy děsili rodiče, a potom se ztratí nebo je sežerou vlci. Tadyto máš – a legenda pokračuje.“

„To je to nejhoupější vysvětlení, jaké jsem kdy slyšela.“

„Nemyslím, že ta hloupá jsem tady já,“ opáčila Agáta.

Něco na tom, co Agáta právě řekla, Sofii přivedlo k varu.

„Tyse prostě bojíš,“ řekla.

„Jasně,“ zasmála se Agáta, „a čeho bych se měla bát?“

„Máš strach, protože víš, že půjdeš se mnou.“

Agáta se přestala smát a pohledem sklouzla k rynku, odkud na ně lidé zírali, jako byprá vě našli klíč k záhadě. Dobro v růžové, zlo v černé. Dokonalý párek pro Školníka.

Jako přimražená sledovala Agáta, jak se do ní zavrtávají tuctyocí. Její první myšlenka byla, že od zítřka se budou se Sofií moct zase v klidu procházet. Děti okolo se zatím snažily

zapsat si do paměti Sofiinů tvář, kdyby se někdy náhodou objevila v pohádkové knize. První, co Sofii napadlo, bylo, jestli se na Bellu dívají stejně.

Potom ji uviděla v davu.

Klečela v blátě s oholenou hlavou a špinavými šaty jako šílená si roztírala po tváři hlínu. Sofie vydechla úlevou. Bella byla jako ostatní. Přála si obyčejné manželství s mužem, který jednou ztloustne, zleniví a bude ji sekýrovat. Stála o jednotvárné dny naplněné vařením, uklízením a šitím. Toužila po kydání hnoje, dojení ovcí a porážení kvičících prasat. Prostě chtěla hnít v Gavaldonu až do doby, kdy se její kůže pokryje jaterními skvrnami a vypadají jí všechny zuby. Školník by si nikdy Bellu nemohl vybrat, protože Bella nebyla princezna... Byla nikdo.

Sofie se vítězně zazubila na všechny trapné vesničany a hřála se v odrazu jejich očí, jako by byla zrcadla.

„Jdeme,“ řekla Agáta.

Sofie se otočila. Agáta nespouštěla oči z davu.

„Kam?“

„Pryč od lidí.“

Zatímco se slunce na obzoru měnilo v rudou kouli, dvě dívky, jedna krásná a druhá ošklivá, spolu seděly na břehu jezera. Sofie si do hedvábné taštičky zabalila okurky, zatímco Agáta házela do vody zapálené sirky. Když už tam hodila asi desátou, Sofie se na ni zpytavě podívala.

„Uklidňuje mě to,“ vysvětlila Agáta.

Sofie se snažila nacpat do taštičky poslední okurku. „Proč bytad yněk do jako Bella chtěl zůstat? Kdo by dal přednost tomuhle před pohádkou?“

„A kdo bycht ěl navždy opustit svou rodinu?“

Agáta si odfrkla.

„Myslíš kromě mě?“ zeptala se Sofie.

Na chvíli zmlkly.

„Přemýšlíš někdy o tom, kde skončil tvůj táta?“ zeptala se Sofie.

„Už jsem ti to říkala. Zmizel hned po mém narození.“

„Ale kam bytad y šel? Všude kolem je les. Nemohl se jen tak vytratit. Možná se nějak dostal do pohádky. Třeba objevil kouzelnou bránu a čeká na tebe na druhé straně,“ fantazírovala Sofie.

„Nebo šel zpátkydo mů k manželce, předstíral, že neexistuju, a před deseti letyumř el při nehodě ve mlýně.“

Sofie se kousla do rtu a vrátila se zpět k okurkám.

„Tvoje máma není nikdydo ma, když přijdu na návštěvu.“

„Chodí do městečka,“ odpověděla Agáta, „protože k nám domů moc pacientů nepřijde. Asi kvůli tomu, kde bydlíme.“

„Tím jsem si jistá,“ potvrdila Sofie, protože věděla, že jinak bynikd o nedovolil Agátině matce léčit ani dětskou opruzeninu, natož opravdovou nemoc. „Myslím, že hřbitovy lidem na klidu moc nedodávají.“

„Hřbitovymají své výhody,“ řekla Agáta. „Žádní zvědaví sousedi, žádní podomní obchodníci, žádní falešní kamarádi s maskou na obličejí a dietníma sušenkama, kteří byti tvrdili, že půjdeš do Školyzla v říši pohádek.“ Požitkářsky škrtla sirkou.

Sofie odložila okurku. „Tak já jsem teda falešná, jo?“

„Kdo se tě prosil, abys chodila? Samotné mi bylo skvěle.“

„Ale stejně mě vždycky pustíš dovnitř.“

„Protože se vždycky tváříš tak opuštěně, že je mi tě líto,“ odpověděla Agáta.

„*Tobě* je líto *mě*?“ zamrkala Sofie nevěřičně. „Můžeš být ráda, že za tebou vůbec někdo přijde. Máš být vděčná, že někdo jako já se s tebou kamarádí. Máš velké štěstí, že někdo jako já je tak *dobry člověk*.“

„Já to tušila!“ vykřikla Agáta. „Jsem prostě tvůj dobrý skutek! Jenom figurka v té tvé hloupé báchorce!“

Sofie dlouho mlčela.

„Možná jsem se s tebou začala bavit, abych udělala dojem na Školníka,“ přiznala nakonec, „ale teď je to něco víc.“

„Jenom proto, že jsem na to přišla,“ zavrčela Agáta.

„Ne. Protože tě mám ráda.“

Agáta se k ní otočila.

„Nikdo mi tadyner ozumí,“ řekla Sofie a zadívala se na své ruce, „ale tyan o. Vidíš mě takovou, jaká jsem. Proto jsem za tebou chodila i dál. Tyuž nejsi můj dobrý skutek, Agáto.“ Sofie k ní zvedla oči. „Jsi moje kamarádka.“

Agátin krk zčervenal jako rajče.

„Co se děje?“ zamračila se Sofie.

Agáta se zachumlala hlouběji do svých obrovských šatů. „Já jenom... že nejsem zvyklá mít kamarády.“

Sofie se usmála a vzala ji za ruku. „Tak v naší nové škole budeme kamarádky.“

Agáta si povzdychla a ruku Sofii vytrhla. „Řekněme, že klesnu na úroveň tvého intelektu a budu se tvářit, že těm báchor-kám věřím. Proč bych ale zrovna já měla jít do školy pro zloduchy? Proč zrovna mě všichni zvolili královnou zla?“

„Nikdo netvrdí, že jsi zlá, Agáto,“ povzdychla si Sofie, „prostě jsi jen jiná.“

Agáta si ji měřila zpod pootevřených víček. „Jak jiná?“

„No, pro začátek třeba proto, že pořád chodíš v černé.“

„Protože se nešpiní.“

„A skoro nikdyneo pouštíš dům.“

„Tam na mě lidi nezírají.“

„Když jsme si měli ve škole vymyslet pohádku, tvůj příběh končil tak, že Sněhurku rozklovali supi a Popelka se utopila ve vaně.“

„Přišlo mi to daleko zábavnější.“

„A dalas mi k narozeninám mrtvou žábu!“

„To proto, abych ti připomněla, že všichni jednou umřeme a budeme hnit pod zemí, kde nás budou žrát červi, takže bychom si měli užívat narozeniny, dokud nějaké máme. Přišlo mi to jako dobrý podnět k zamyšlení.“

„Agáto, na Halloween jsi byla za nevěstu!“

„Protože svatbyjsou děsivý.“

Sofie na ni nevěřičně zírala.

„Tak jo, možná jsem trochu jiná,“ prskala Agáta, „no a co?“

Sofie zaváhala. „No, ale v pohádkách se z divného stává většinou... zlé.“

„Takže říkáš, že ze mě bude hlavní čarodějnice,“ řekla Agáta uraženě.

„Říkám, že aCse stane cokoli, budeš mít na vybranou,“ odpověděla jemně Sofie, „protože obě si budeme moct zvolit, jak naše pohádka skončí.“

Agáta chvíli neříkala nic. Potom se dotkla Sofiinyruk y. „Proč odtud chceš vlastně za každou cenu odejít, a to dokonce tak moc, že jsi ochotná uvěřit vymyšleným povídačkám, o kterých sama víš, že nemůžou být pravda?“

Sofiinyoči se setkaly s Agátiným upřímným pohledem. Snad poprvé Sofie pocítila příliv pochybností.

„Protože já tadyžít nemůžu,“ odpověděla Sofie zajímavě, „nemůžu žít obyčejný život.“

„To je zvláštní,“ řekla Agáta, „přesně proto tě mám ráda.“

Sofie se usmála. „Asi proto, že ani tynem ůžeš?“

„Ne. Protože se s tebou cítím jako obyčejná holka a to je všecko, co jsem si kdy přála.“

Hodiny v údolí odbíjely zpěvavým tenorem. Mohlo být tak šest nebo sedm, nevěděly to přesně, protože ztratily pojem o čase. Když bití hodin ozvěna smísila s hukotem vzdáleného náměstí, Sofie s Agátou vyslovily své společné přání, že další den přesně v tuhle dobu budou spolu, ať to bude, kde to bude.